

mer, hvordan en Dom skal forstaas. Vi har jo to Myndigheder over for hinanden, den lovgivende og den dømmende, og de er sideordnede. Lovgivningsmagten kan give Regler for, hvordan Domstolene skal dømme, men her kommer altsaa en Lov, som siger, at en Dom, der er afsagt, og som muligvis har dømt til Tab af almen Tillid i 5 eller 10 Aar, skal forstaas, som den sagde: livsvarig Rettighedsfortabelse. Jeg tror ikke, man kan gøre det, og jeg vil haabe, at vi kan drøfte dette Spørgsmaal nærmere i Udvalget«. Taleren fremsatte derefter nogle Bemærkninger paa egne Vegne. Det fremgik heraf, at han hilste den udvidede Adgang til *Benaadning* med Glæde, uanset at *Benaadning* normalt ikke anvendes paa den her paataenkte Maade, altsaa til Korrigering af Domme, der i al Almindelighed anses for at være for strenge, men kun til Hensyntagen til særlige personlige Forhold m. v. *Benaadningen* burde imidlertid kun være en Begyndelse. Der maatte ogsaa gives *Amnesti*. »Jeg synes, at vi, som er kommet saa lykkeligt gennem Besættelsen, som er kommet saa mirakuløst heldigt ud af det hele, i den Grad burde kunne glæde os over det og erkende, at vi har Raad til at være milde over for dem, der eventuelt har forset sig, navnlig naar vi mener, at vi tidligere er gaaet for haardt frem imod dem«.

Malchau (K. F.) anbefalede Lovforslaget til hurtig Gennemførelse og udtalte i Tilslutning hertil Haabet om, at der vilde blive sat al mulig Kraft ind paa, at Sagerne efter Straffelovstillægget blev bragt til Afslutning saa hurtigt, det lod sig gøre, ikke alene af Hensyn til de paagældende, men navnlig for hele Samfundets Skyld.

Lannung (R. V.) kunde ligeledes tiltræde Lovforslaget. Han havde været villig til at støtte Justitsministerens oprindelige Forslag om Nedsættelse af Mindstestrafen til 1 Aar, i Stedet for at det nu blev til 2 Aar; men det maatte være en Forudsætning for Nedsættelsen, at man ikke udvidede Kredsen om dem, der blev tiltalt efter Loven. Omvendt burde der heller ikke blive Tale om nogen Lempelse for de grovere Forbrydelser, der ikke kunde fordømmes haardt nok. Det var »indlysende, at Spørgsmaalet *Amnesti* i større eller mindre Omfang vil melde sig en Dag her, som det har meldt sig ved tidligere Lejligheder i de forskellige Lande. Det er ogsaa allerede nogle Gange nævnt fra flere Sider her i Tinget. Problemet er for mig ikke: *Amnesti* eller ikke *Amnesti*, men Spørgsmaalet er, om det netop nu er det rette Tidspunkt til at fremføre denne Sag, og det har jeg mine afgjorte Tvivl om«.

P. Korsgaard (K. F.) gav Lovforslaget sin Tilslutning, omend han for sit Vedkommende ikke mente, det gik vidt nok. Han ønskede ligesom Rytter, at man meget snart vilde tage *Amnestispørgsmaalet* op, og sluttede sin Udtalelse saaledes: »Jeg